

EGY EMBERRŐL SZÓLVA!

„Megölöm a gazembert! – ordította. – Megölöm azt a nyavalyás Palkót! – Majd azt kiabálta: - Ráküldöm a perzekutorokat. Ott fog majd megdöglenni a szegedi tömlőben.” Aztán fölnyergeltette a lovát, és elvágtatott a perzekutorokért.

Kasza Márton ráborult Mari tetemére: - Bocsáss meg kislányom, bocsáss meg! Nem ezt akartam. Én a legjobbat szerettem volna. De neked a gazdagság helyett a boldogság kellett. Én sem voltam boldog soha. De azt hiszem, anyád sem. Mégis itt vagyunk, élünk. Nélküled már ennek sincs sok értelme.

Egyszer majd talán minden megváltozik... Egyszer majd talán a lány választhat férjet magának.

Zörgettek az ajtón. Talyigás Palkó érkezett.

– Hogy mersz idejönni! Te..., te...! – förmedt rá az öreg. – Azok után, amit tettél?

– Mi az én bűnöm a magáéhoz képest? ...Az, hogy beleszerettem a lányába?

– Elcsavartad a fejét, összezavartál mindent! ...A dolgok megszokott rendjét, menetét. És a lányomat is örökre elvetted tőlem!

– Maga üldözte halálba! Ha hozzám adta volna, még máig is élne, szegény! De maga vasvillát emelt ránk...

– Ne veszekedjete már! – kiáltott rájuk Mária néni. – Van nekünk enélkül is éppen elég bajunk!..

– Nem veszekedni, búcsúzni jöttem én. Maritól..., maguktól! Örökre elmegegyek a faluból. Nincs nekem már itt keresnivalóm!

Kintről láрма hallatszott be. Mária néni kinézett a szoba utcai ablakán. – Megjöttek a perzekutorok, téged keresnek Palkó! Megvárjuk, amíg odébb mennek. ...Aztán futás, hogy elérd az ártéri erdőt!

– No, igyekezz már! – szolt rá az öreg is megenyhülve. – Nem venném a lelkemre, ha veled is valami baj történe!

Mária néni kinyitotta az udvarra nyíló ajtót: - Isten áldjon meg, fiam! – simította meg az üldözött karját.

Kint már erősen alkonyodott, a gyümölcsfák közé bevette magát a sötét. Palkó lassan kiosont a házból és a szilvafák alatt futásnak eredt a nádas irányába, hogy minél előbb elérje az erdőt. Mindhárman elnehezült szívvel, sóhajtva néztek utána. Az öregasszony még állt ott egy darabig, majd meggyújtotta a szobában a petróleumlámpát. Amikor mindhárman a halottra néztek, úgy tűnt nekik, mintha mosolyogna.

Zsófi búcsúzóul még megölelte őket, és elindult hazafelé, a porcsinos úton.

Fehér József
Fotó: Grin Igor

A mikor nem találok a szavakat, keresek egy idézetet. Sok alkalommal – legyen az egy műsor bevezetése, egy kérdés felvetése -, így jelen esetben is, amikor Fehér József költőről, íróról, a Magyar Kultúra Lovagjáról kívánok pár gondolatot papírra vetni. Az idézet így szól: „Ne tégy soha semmit mással, amiért gyalázat érhet, még titokban sem, mert a szemérem önmagad előtt még inkább kötelez.” (Püthagorasz)

A minap ismét átolvastam a 2008-ban megjelent Nap és szív c. kötetét. Az előszót Simai Mihály József Attila-díjas költő írta, aki így fogalmaz: „Nemes, kifinomult, szép-ívű próza ez, lesznek bizonyára, akik túl szépnek fogják találni”. Amikor ilyen jellegű gondolatot olvasok, először egyfajta félelem lesz rajtam úrrá. Félelem azért, mert tudjuk, tapasztaljuk, hogy ebben az egyensúlyra törekvő világmindenségben vannak olyan erők, melyeknek nem érdeke olyan emberi egyetemes értékek megmutatása, melyeket a szép, nemes szavakkal jellemezhetünk. Később megrendültséggel teli bizakodás vált fel. Hiszem ugyanis, hogy amíg megjelennek olyan könyvek, melyeket túl szépnek tartanak, s lesznek olyan alkotók, akik írnak ilyen műveket, addig van még remény! Van remény, hogy nem csak a gyorsan fogyasztható ételeket, műsorokat hagyjuk majd örökölni unokáinknak!

Irodalom iránti szeretetét szüleitől, a nehéz paraszti munkához szokott gazdálkodóktól örökölte. Téli esteiken, petróleumlámpa fényénél a székkutasi és a békéssámsoni tanyavilágban, ahol gyermekkorát élte, gyakran felhangzott a vers és a mese! Bizonyára ez is közrejátszik abban, hogy tízévesen – egy iskolai dolgozatban – határozottan kifejti, hogy író akar lenni. Első verseit a Bethlen Gábor Gimnázium osztályújságja közli. Tisztelettel emlékezik vissza főiskolai éveire, Dr. Grezsa Ferenc és Ilia Mihály tanár urak szakmai segítségére, bátorító, irányadó szavaira. Ekkortájt már publikál nem egy megyei, ill. országos napilapban, folyóiratban. 1999-től 2004-ig Maroslelén közművelődési vezetőként és művelődésszervező-könyvtárosként tevékenykedik. Innentől kelteződik barátsága – az írás elején idézett - Simai Mihály költővel.

Fehér József alkotótársam felvállalta, hogy ő szépen ír. Mondhatnánk, hogy aki magyarnépművelés szakon végzett, nem is cselekedhet másként. Mégis, hány olyan embertársunkat ismerjük, aki feladja a szépséget, a tisztát, a becsületet, és behődöl az aktuális, divatosnak, modernnek titulált életmódnak! Úgy tűnik, hogy Fehér József arra született, arra rendeltetett, hogy minden korban a szépséget, a tiszta emberi kapcsolatok értékét rajzolja meg írásaival. Szülei agronómusnak vagy orvosnak szánták, de mindössze 24 éves, amikor már a megyei lapnál van alkalmazásban. Jó iskola ez neki, ahol megedződik, megerősödik becsületében, emberszeretetében, és nem utolsósorban - hétköznapiak éppen nem mondható körülmények között - megismerkedik párjával, Erzsikével, akivel a mai napig mennek az Úton. Az említett körülmény, egy névelírás, ugyanis Józsi egy riport kapcsán tévesen írja le Erzsike vezetéknévét. Lovaggá avatására szervezett ünnepi műsorban ízes magyarsággal meséli el az esetet, és még bele is pirul, ahogy felidézi. Még ennyi év után is szégyelli a történeteket, zavarban van, bizonyítékát adva a bevezetőben olvasható Püthagorasz-idézetnek! Írásai telve vannak a szeretni valakit, a szeretetet fogadni, az emberi egymásra találás megrendítő, olykor szívszorító pillanatainak ábrázolásával. Milyen hatalmas hit, alázat az, mely ennyi, az újságírásban (a már említett *Csongrád Megyei Hírlap*, majd később, a *Vásárhelyi Tükör* munkatársa, főszerkesztő-helyettese, a *Vásárhelyi Krónika* alapító főszerkesztője) eltöltött évtized után is megőrizte azt a tisztességet, alázatot, őszinteséget embertársai és az irodalom irányában, melynek eredményeképpen folyó év januárjában (egyetlenként Csongrád megyéből) megkapta a Magyar Kultúra Lovagja címet! Budapesten, a Hagyományok Háza épületében rendezett ünnepség keretein belül kapott hasonló elismerést Kányádi Sándor Kossuth-díjas költő és Böjte Csaba ferences rendi szerzetes. A címet – ahogy az indoklásban elhangzott -, a kortárs irodalom terjesztésében, fejlesztésében és népszerűsítésében tett szolgálataiért kapja.

Egy helyen így vall kötetéről: „Ha most valaki megkérdezné tőlem, hogy melyik kötetemet szeretem a legjobban, azt válaszolnám, hogy úgy vagyok ezzel én is, mint az egy szeri szülő, amikor a gyermekeiről kérdezték. Hiába volt tíz gyereke neki, egyiket sem adta oda a gyermektelen gazdag embernek. Mindegyiket nagyon szerette. Az *Üvegcserepek* című novelláskötetemet azért szeretem, mert benne van szüleim, nagyszüleim élete és az én gyermekkorom; gyermekverses kötetemet azért szeretem, mert a fiaimnak írtam, *Üzenet* című verseskötetem tartalmazza költői üzeneteimet, hitvallásomat, az emberek iránt érzett szeretetemet. A *Könyörtelen szerelem* című regényemben viszont már a kicsinyes hatalmi torzulásról és az emberi félelmekről fogalmazom meg gondolataimat. A második novella kötetemben elsősorban az emberi kapcsolatokról, a szerelemről, a hűségről, a csalódásról és a kiszolgáltatottságról írtam. Az élet egy-egy töredékét mutatom be, tükröt tartva a valóság elébe”

Pár nappal ezelőtt még egy kitüntetés, felnőtt és gyermekirodalmi munkásságáért Kláris Nívódíjat kapott! Kívánom, hogy töretlen alázattal és jó egészséggel vigye továbbra is a magyar irodalom zászlaját, írjon szépen, szépeket, mindannyiunk épülésére! Szükségünk van rá!

fényesi Tóth János